

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: R. F.**, nar. „X“, státní příslušnost Irák, zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců Drahonice u Lubence č. p. 41, Podbořany, PSČ 441 01, zastoupen Mgr. Janou Syrovátkovou, advokátkou se sídlem v Praze 2, ul. Bělehradská č. p. 568/92, PSČ 120 00, proti **žalované: P o l i c i i ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem v Praze 3, ul. Olšanská č. p. 2, P.O.Box 78, PSČ 130 51, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 11. 2015, č. j. CPR-38962-5/ČJ-2015-930310-C220,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané prostřednictvím jeho právní zástupkyně v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 27. 11. 2015, č. j. CPR-38962-5/ČJ-2015-930310-C220, kterým bylo rozhodnuto, že se žádosti o propuštění žalobce ze zařízení podle ust. § 129a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), nevyhovuje a cizinec se nepropouští. Současně žalobce požadoval, aby soud uložil žalované nahradit mu náklady soudního řízení.

V žalobě uvedl, že se na území České republiky nedopustil žádného závažného chování, vyjma toho, že přes její území projížděl bez úmyslu se zde zdržet. Cestování žalobce v dodávce spolu s dalším množstvím osob zcela nepochybně svědčí o tom, že žalobce je ochoten se vystavit vyhroceně trýznivým podmínkám pro to, aby mohl pobývat v zemi, kde mu bude zajištěn důstojný a bezpečný život. Za těchto okolností je nesprávné označovat žalobce za nebezpečnou osobu úmyslně ignorující právní řád České republiky a žalovaná se

měla přednostně zabývat důvody tohoto jednání a také tím, zda je vyhoštění žalobce do země jeho původu při obecně známých skutečnostech o tamních poměrech skutečně možné. Není správné, aby žalovaná vytýkala žalobci, že si v zemi původu neopatřil patřičné dokumenty pro vstup do České republiky, když sama žalovaná se snaží irácké správní orgány v této věci neúspěšně kontaktovat již více jak tři měsíce, a to bez jakékoliv odezvy. Irácké správní orgány tak nevykonávají svoji činnost a není u nich prakticky možné povolení, které požaduje žalovaná získat. Žalovaná se přitom v tomto směru formalisticky spokojila se závazným stanoviskem Ministerstva vnitra, dle kterého je vycestování žalobce možné. Ze žalobou napadeného rozhodnutí pak ovšem vůbec nevyplývá, jaké úvahy vedly ministerstvo k tomu, že Irák je bezpečnou zemí, kam lze bez dalšího žalobce vrátit. Krajský soud v Plzni přitom ve svém rozsudku, č. j. 17 A 41/2015 – 19, konstatoval, že dle tehdy opatřeného stanoviska Ministerstva vnitra není vycestování do Iráku možné pro aktuální nestabilní bezpečnostní situaci, zatímco dle dalšího tehdy opatřeného stanoviska Ministerstva vnitra bylo vycestování do Iráku možné, v důsledku čehož pak zrušil rozhodnutí o zajištění cizince pro nedostatečné zdůvodnění, proč bylo vycházeno jen z dalšího stanoviska. V daném případě je žalobce přesvědčen, že žalované musí být známo, že ze 47 správních vyhoštění do Iráku se nepodařilo v roce 2015 uskutečnit ani jediné, což sama žalovaná oznámila ve svém vyjádření k žalobě. Proto tvrdit za dané situace, že vydání do Iráku je realizovatelné, považuje žalobce za nesprávné a nepravdivé. V oblasti domova žalobce operuje Islámský stát, sám žalobce byl vězněn a jeho návrat do vlasti tak představuje ohrožení života, jinak by ze svého domova do neznámých krajín neprchal. Navrácení žalobce do Iráku není bezpečné a je v naprostém rozporu s všeobecně známou politickou a bezpečnostní situací v Iráku. Žalovaná své rozhodnutí založila na zcela nedostatečných a nepravdivých tvrzeních, vycházela téměř výlučně z výpovědi žalobce, který ji podával ve stresu, v naprosté nejistotě a bez právního zástupce, bez jakéhokoliv právního povědomí o právním řádu České republiky a možnostech státu vůči němu. Žalobou napadené rozhodnutí je tak nepřijatelné, a to s přihlédnutím k dosavadní době zajištění žalobce přesahující dobu 100 dnů, během které se realizovat správní vyhoštění nepodařilo a kdy lze očekávat, že by se toto v době prodloužení zajištění změnilo.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost, když v žalobou napadeném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které nebylo žádosti vyhověno. V rámci správního řízení žalovaná podrobně zkoumala, zda trvají důvody, pro které byl žalobce zajištěn, popřípadě pro které byla doba zajištění prodloužena, nebo zda jsou splněny podmínky pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Vzhledem k tomu, že žalovaná neshledala důvody pro propuštění žalobce ze zařízení ani pro uložení zvláštních opatření, vydala dne žalobou napadené rozhodnutí, což bylo učiněno plně v souladu se zákonem.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a s ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaná ani žalobce nenavrhli ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce

uplatnil v žalobě nebo během třiceti denní lhůty po doručení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Podle ust. § 129a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je cizinec oprávněn podat policii žádost o propuštění ze zařízení, ve které je povinen uvést veškeré rozhodné skutečnosti, kterých se dovolává a označit důkazy. Policie cizince nevyzývá k odstranění vad žádosti. Policie zkoumá, zda trvají důvody, pro které byl cizinec zajištěn, popřípadě pro které byla doba zajištění prodloužena, nebo zda jsou splněny podmínky pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. O žádosti policie rozhodne bez zbytečného odkladu.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Rozhodnutím ze dne 27. 8. 2015 byl žalobce dle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění, neboť nepředložil žádný platný cestovní doklad ani žádné platné vízum, kdy bylo současně zjištěno, že žalobce již na území členských států Evropské unie vstoupil nelegálně s úmyslem za pomoci převaděčů dostat se do Německa. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody, rozhodnutí o zajištění nabylo právní moci dne 27. 8. 2015. Rozhodnutím ze dne 23. 11. 2015 bylo rozhodnuto o prodloužení zajištění o dalších 90 dnů. Dne 19. 10. 2015 žalobce požádal o propuštění ze zajištění, kterým nebylo vyhověno žalobou napadeným rozhodnutím. Dále z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce byl nejprve v rámci svého zajištění umístěn v ZZC Bělá – Jezová a od 29. 10. 2015 je umístěn v ZZC Drahonice.

Z podání vysvětlení žalobce, které poskytl před svým zajištěním, vyplývá, že je občanem Iráku, který se rozhodl opustit Irák z důvodu špatné ekonomické situace a jeho cílem je v Německu získat azyl, pracovat zde a žít. Cestovní doklad nepředložil, neboť jej údajně ztratil v Řecku a jiný si dosud neopatřil, a také žádný doklad, který by jej opravňoval k pobytu na území České republiky či v jiné členské zemi Evropské unie. Ví, že se v České republice a v schengenském prostoru zdržuje neoprávněně, ale jeho záměrem bylo Českou republikou jen projet do Německa. O azyl v žádné zemi dosud nežádal. Nemá žádné rodinné, ekonomické, kulturní ani společenské vazby na území České republiky. Rodinu má v Iráku. U žalobce nebyla zajištěna žádná větší hotovost. K možnosti vycestování žalobce do Iráku si žalovaná v rámci správního vyhoštění žalobce vyžádala závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 27. 8. 2015, v němž bylo shledáno, že vycestování žalobce do Iráku je možné. Při formulování závazného stanoviska Ministerstvo vnitra vycházelo vedle rozličných informačních zdrojů i z vyjádření samotného žalobce, který při svém zadržení dne 27. 8. 2015 uváděl, že zemi původu opustil z ekonomických důvodů a že mu v Iráku nic nehrozí, a byla posuzována jeho konkrétní situace, přičemž tento aspekt žalovaná zmínila i v žalobou napadeném rozhodnutí, které tak vyhodnotil soud jako přezkoumatelné. Pokud žalobce začal nově tvrdit s tím, že již není ve stresu, že Irák opustil i z bezpečnostních důvodů, dále že byl v Iráku vězněn a byl ohrožen Islámským státem, tak toto tvrzení soud hodnotí jako ryze účelové tvrzení, které je činěno ve snaze docílit žalobcova propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců, aby nebylo realizováno již uložené správní vyhoštění.

V daném případě soud jako neopodstatněnou vyhodnotil žalobcovu námitku o tom, že rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení pro zajištění cizinců, v němž je zajištěn, je nutné

považovat za nezákonné, neboť chybí reálný předpoklad, že by k jeho vyhoštění do Iráku mohlo ve lhůtách stanovených zákonem o pobytu cizinců dojít. V daném případě bylo rozhodnuto o vyhoštění žalobce a uložení mu povinnosti opustit území členských států Evropské unie, a to na dobu 1 roku, neboť nepředložil žádný platný cestovní doklad ani žádné platné vízum, kdy bylo současně zjištěno, že žalobce již na území členských států Evropské unie vstoupil nelegálně s úmyslem za pomoci převaděčů dostat se do Německa z ekonomických důvodů. Soud se neztotožňuje se žalobcem, že dosavadní praxe neumožňuje realizaci správního vyhoštění v případě cizinců, kteří nedisponují cestovními doklady. Již žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí správně konstatovala, že v případě chybějících dokladů činí žalovaná veškeré potřebné úkony k ověření totožnosti cizinců, což v rámci své úřední činnosti zaznamenal i soud v obdobných kauzách. Žalovaná přitom v případě žalobce dále poznamenala, že již bylo požádáno Velvyslanectví Irácké republiky o ověření totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu a že také byl se žalobcem proveden konzulární pohovor. Dále žalovaná poznamenala, že z dosavadní praxe vyplývá, že problémy s ověřováním totožnosti občanů Iráku nejsou a že Velvyslanectví Irácké republiky plně spolupracuje a jejich totožnosti ověřuje; náhradní cestovní doklady byly Velvyslanectvím Irácké republiky již u některých občanů Iráku vydány právě za účelem realizace jejich správního vyhoštění. Stejně poznatky má i soud ze své úřední činnosti v obdobných kauzách.

Pro úplnost soud podotýká, že neprováděl dokazování statistikami Ředitelství služby cizinecké policie za období od 1. 1. 2015 do 30. 9. 2015, které přiložil žalobce k žalobě, neboť jejich tvrzený obsah by na rozhodnutí soudu ničeho nezměnil. Pokud by soud přijal logiku, že pokud v minulosti nebyla realizována správní vyhoštění, nebo byla realizována v malé míře, nemůže to vést k budoucím vyhoštěním, nedošlo by k vyhoštění v budoucnu již nikdy. Při úvaze o pravděpodobnosti realizace vyhoštění v rámci rozhodování o zajištění či jeho prodloužení nebo nepropuštění ze zařízení pro zajištění cizinců je nutno zohledňovat aktuální situaci ve státě, do kterého má být cizinec vyhoštěn. Pokud existuje zastupitelský orgán dožadovaného státu, který nevyhloučil spolupráci při realizaci správního vyhoštění, musí mít správní orgán po splnění zákonných podmínek, možnost v reálném čase vyhoštění realizovat, nebo se o něj pokusit. Jiná situace by samozřejmě nastala, pokud by již stát, do něhož by měl být cizinec vyhoštěn, fakticky neexistoval, neboť by jeho státní orgány byly z nějakého důvodu paralyzovány, neexistovaly nebo pokud by orgány tohoto státu výslovně odmítaly spolupráci. V takovém případě by předpoklad realizace správního vyhoštění zjevně nebyl dán. Tak tomu ovšem v daném případě není, neboť irácké orgány dle prohlášení žalované spolupracují a úroveň spolupráce se zvyšuje. Soud v daném případě nemá důvod prozatím o této skutečnosti pochybovat.

Soud dále konstatuje, že skutečnosti, že žalobce nelegálně vstoupil na území České republiky, pobýval na jejím území nelegálně, jeho cílem je dostat se do Německa, na území České republiky nemá žádné vazby ani finanční prostředky, svědčí o tom, že je u něj dáno nebezpečí útěku a tím maření v budoucnu potencionálně uloženého správního vyhoštění, čímž jsou nadále naplněny podmínky ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Již žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí správně dovodila, že pro uložení zvláštního opatření dle ust. § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tj. zvláštní opatření ve formě dohledu, nejsou v případě žalobce splněny podmínky, neboť žalobce nemá na území České republiky zajištěno žádné ubytování, a taktéž že pro uložení zvláštního opatření dle ust. § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. zvláštní opatření v podobě složení finanční záruky, nejsou v případě žalobce splněny podmínky, neboť žalobce nedisponuje

dostatečnými finančními prostředky, které by byly jeho finanční zárukou spojenou s jeho pobytem na území České republiky.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není z hlediska uplatněných žalobních námitek důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadovala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 4. ledna 2016

JUDr. Markéta L e h k á, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová